

DAGNINGEN

"SALIGT AR DET FOLK,
SOM VET, VAD JUBEL
AR." —PSALTAREN 89:16

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

19 DECEMBER 56

Guds frikostlighet mot sina skapelser.

(Övers. från the Dawn av E. A., Dec. 1956).

"Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk; den ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör det för den andra; det är ej ett tal eller språk, vars ljud icke höres". — (Ps. 19: 1—4).

I detta vackra skriftcitrat talar Psalmisten om de underbara världar som finnas över våra huvuden. Han talar om Guds händers härliga verk, av dess fullkomlighet som demonstreras av dess tysta rörelser; det är en melodi som existerar i Guds fullkomliga lagars verksamhet som styr universum.

Vi betraktar skapelseverket och beundrar det. Ty antingen det är himlavalvet vi beskåda eller mikroskopiska organismer, så är det en värld var för sig, som övertygar oss om att alla Guds verk är fullkomliga. Med dessa tankar i minnet, må vi komma ihåg att hela universum är en gåva till oss från vår frikostige himmelske Fader.

Varje dag, varje timme, varje stund under vårt liv är vi beroende av vår himmelske Faders gåvor för vår tillvaro. Var helst vi färdas kunna vi iakttaga Hans välgörande avsikter för att göra oss lyckliga, och vi förundras över Hans allmakt och allvishet, som uppenbaras i allt vad Gud har skapat. Fröets grobarhet som i den varma jorden utvecklas för att giva oss föda är en Guds gåva. Skogarnas produkter som förse våra hem med allt är också en gåva från Gud.

Alla ha vi väl någon gång sett en vacker solnedgång. När vi betrakta denna härliga syn, detta konstverk som ingen konstnärs pensel kan återge, emedan det ständigt skiftar i färgprakt, kan vi ej undgå den tanken att det är en gåva från Gud.

Under julhögtiden tänker en stor del av världen på en annan gåva. En gåva ifrån Gud som har dragit oss närmare till honom som har givit den. En gåva förutan vilken vi skulle vara främlingar för Gud, och ej kunna ha någon gemenskap med honom. Men för att vi skulle få gemenskap med Gud var det nödvändigt att någon tog syndarens plats. Ingen vanlig människa kunde göra detta. Vi äro alla syndare och

ingen kan giva Gud lösepenning för sin broder. Därför står det skrivet att Gud bevisar sin kärlek till oss genom att — medan vi ännu voro syndare öppna en väg för oss att komma tillbaka till gemenskap med Gud. Men för öppnandet av en sådan väg erfordrades givandet av den största gåva som någonsin gjorts i hela universum.

Ingen hednisk Gud har någonsin gjort ett sådant offer för sina undersåtar. Men vår himmelske Fader gjorde ett offer, så stort, att omnämmandet av det i Joh. 3: 16 har gjort denna text till en av de förnämsta i hela bibeln, den talar om en osjälvisk gåva: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det var och en som tror på honom icke skall förgås, utan hava evigt liv." Det är svårt att veta vilket som är störst — själva gåvan, elleh kärleken som gav den."

TACKSAMHET.

När vi skriva tackbrev för mottagna julgåvor, borde vi också ta oss tid och sitta ned för att skriva en bön med tack till Gud. För att vi skola kunna mera omsorgsfullt uttrycka vår tacksamhet till honom för den stora och outsägliga gåva, som han har givit oss, då han utgav sin enfödde Son — vilket för oss öppnade en ny och levande väg till evigt liv. Under det vi skriver denna bön till Gud, är det möjligt att ett skriftställe kommer för oss som lyder: "Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige". — (Upp. 15: 3).

Guds osjälviska kärlek, som uppenbarades däri att han utgav sin Son för att återlösa oss från döden, blev också uppenbarad i Hans liv, som föddes i Betlehem. Han gav sitt liv för dig och mig, såsom det står skrivit: "Medan vi ännu voro syndare, dog Kristus för oss".

Vid Julhögtiden är många människors hjärtan stämda till osjälviska handlingar, och osjälviskhet är en dygd som borde berömmas varhelst den finnes. Osjälviskhet och givmildhet är egenskaper som bör utövas ej allenast vid Jultiden, men som praktiseras särskilt vid denna tid, och många behövande blir hjälpta med mat och kläder och många äldre och ensamma personer, som annars är nästan glömda, blir då ihågkomna.

Sjungandet av julsalmer, givandet av julgåvor och en anda av god

vilja, som är rådande vid denna tid på året, är gott och nyttigt. Frikostighet är en välsignelse för var och en som praktiserar den. Men såsom Bibelforskare vet vi att Jesus icke föddes den 25 December, utan enligt det profetiska ordet omkring den 1 Oktober. Vi känna också till att i det profetiska ordet är mycket sagt om Jesu födelse. Vi äro inte intresserade av att fira en viss dag, men vi äro intresserade av Guds löfte i profetian om att "ett barn varder oss fött, en son bliver oss given", vilken skulle växa upp och bliva människornas Frälsare. Enligt profetian skulle han vara "kvinnans säd", och födas av en jungfru. Det var också förutsagt i profetian att han skulle födas i Betlehem. Och enligt profetiorna skulle Han födas till att bliva konung.

Ett av de förnämsta skriftställen, som vi ofta få höra uppläsa i kyrkorna under julhelgen och som vi alla tycker om att framhålla, är Jesajas profetia 9: 6, 7, där vi läsa: "Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta".

Ehuru vi skulle önska att kristenheten hade valt den rätta tidpunkten för firande av Jesu födelse, äro vi dock tacksamma för att denna materialistiska värld som vi leva i, tar sig tid till att varje år fira födelsen av Honom som är mänsklighetens återlösare och vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Men det är inte själva dagen för Jesu födelse som är av så stor betydelse, det är av större betydelse att många folk år efter år bliva påmindade om, "att ett barn varder oss fött, och på hans skuldror skall herradömet vila." Såsom kristna veta vi, att ett sinne för osjälviskt givande är verkligen sann lycka. Däri ligger hemligheten till huru man skall få största värde av livet. Ej allenast vid en tid på året, utan under hela året. Den, som har lärt att öva osjälviskhet i sitt dagliga liv, har gjort en viktig erfarenhet och tagit ett stort steg mot sann lycka. Detta är en lag som verkar lika för både kristna och världsmänniskor.

Såsom kristna vet vi, "att det är saligare att giva än att taga". (Apg. 20: 35). Aposteln Paulus framhöll denna sanning för bröderna i Korint för länge sedan. Vi kunna icke förvänta att omogna sinnen skola förstå hela innebörden av detta uttalande, men ej desto mindre är det sant. Vi glädjas över att så många ha känt glädje över att ha gjort gott mot andra. Vi är också glada för att vi kunna äga denna glädje hela året igenom, om vi bemöda oss om att dela med oss till andra av det som Herren har givit oss, kunskapen om vad Guds rikets upprättande kommer att betyda för alla jordens folk.

"Det är saligare att giva än att taga". Låt oss tänka på hur det är i naturen. Molnen drar till sig havens fuktighet, icke för att behålla den för sig själva, utan för att vattna torr och törstig jord och över jordens höjder och dalar uttömma sin fuktighet, till vederkvickelse för människorna. Och låt oss betrakta planeterna huru de återkastar solljuset genom mörka områden av tomrum för att vi skola ha nöjet att skåda stjärnhimlen under nattens timmar. Och vi kunna betrakta en diamant. En diamant är en mycket vacker sak. Men den är vacker bara därför att den återkastar ljuset som den erhåller. Men om den icke återkastar ljuset så vore den bara ett stycke kol. Därför att den återkastar ljuset som den mottager är den ej längre ett stycke kol, istället har den blivit vacker, den har blivit en diamant, den har blivit en juvel.

Vi känna medlidande med dem som äro ytliga och icke ha lärt denna enkla sanning, "att det är saligare att giva än att taga". Allt vad de gör är för att tillfredsställa sig själva. Alla deras handlingar äro själviska, och de göra ingenting för att visa sin tacksamhet och hängivenhet för de principer av osjälvisk kärlek som Gud uppenbarade när "Han så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv".

Och vad äger du, som du icke har fått dig givet?" (1 Kor. 4: 7). Det är en fråga som aposteln Paulus ställer till korinterna, och detta är en fråga som också vi bör fråga oss själva; "vad äger du, som du icke har fått dig givet?" Kom även ihåg vad som står i Jakobs Brev 1: 17, "Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlalusens Fader, hos vilken ingen förändring äger

rum och ingen växling av ljus och mörker". Låtom oss därför, liksom molnen som utgjuta sitt vatten för att uppliva jorden, och liksom stjärnorna återkastar solljuset, — och diamanten bliver levande genom att den återger ljuset, — återspegla det ljus, som vi ha fått från vår frukostige himmelske Fader.

Såsom Guds barn ha vi överlämnat oss till Gud och på grund av denna invigning ha vi mottagit Jesus Kristus som vår Herre. Och emedan vi ha mottagit Herren Jesus Kristus, ha vi genom honom blivit delaktiga av Guds Helige Ande, och genom den Helige Ande ha vi fått förståelse för och kunskap om sanningen. I 1 Kor. 2: 8—12, läsa vi: "Som ingen av denna tidsålders mäktiga har känt; ty om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre.

"Vi tala" — såsom det heter i skriften — "vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älskar honom. Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utransakar ju allt, ja, ock Guds djuphet. Ty vilken människa vet, vad som är i en människa, utom den människans egen ande? Likaså känner ingen, vad som är i Gud, utom Guds Ande. Men vi hava icke fått världens ande, utan den ande, som är av Gud, för att vi skola veta, vad som har blivit oss skänkt av Gud".

Detta är dyrbara sanningar som Gud har skänkt oss. De äro icke skänkta till alla människor. En naturlig människa fattar icke det som tillhör Guds Ande. Men de som älskar Gud hava många dolda skatter, vilka de gömmer i sina hjärtan och som äro dyrbara för dem. Likasom Maria gömde i sitt hjärta och begrundade allt det hon hade hört sägas om Jesusbarnet, så är det också sant att vi gömmer i våra hjärtan många dyrbara erfarenheter såsom kristna, erfarenheter som bevisar Guds kärlek och omvårdnad om oss.

Vi skola endast omnämna en av de dolda, dyrbara skatter, som vi gömmer i våra hjärtan, *Guds frid*, som är en gåva från Gud.

"Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den, som världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda. (Joh. 14: 27).

Denna Guds frid, som övergår allt förstånd, kan bevara våra hjärtan och sinnen i Kristus Jesus. Och när vi tänka på detta och på alla

gåvor, vilka Han har skänkt oss, kunna vi ej underlåta instämma att med Psalmistens ord:

"Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig? Jag vill taga frälsningens bågare och åkalla Herrens namn. Jag vill infria åt Herren mina löften, ja, i hela hans folks åsyn". (Ps. 116: 12—14).

Det står skrivet att Gud älskar en glad givare. (2 Kor. 9: 7). Giva vi med glädje? Även om det blott är „änkans skärv" som vi kunna giva, så räknas det ifrån Guds sida större än om vi giver en stor summa av vårt överflöd. Vi känna många bland Herrens folk vilka leva under knappa ekonomiska förhållanden men ändå med gott hjärta givit av det lilla som de ägt.

Vi erhålla alla våra andliga välsignelser som resultat av en enda gåva. Den sång som änglarna sjöngo för herdarna i Betlehemsnejden, den natt som Jesusbarnet föddes, förkunnar denna gåva av stor glädje som skall vederfaras allt folket. Låt oss än en gång läsa berättelsen som vi ha hört förut så många gånger.

"I samma nejd voro då några herdar ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. Se, jag bådare eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba". I detsamma sågs där jämte ängeln en stor vare av den himmelska härskaran, och le lovade Gud och sade: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människorna, till vilka han har behag". (Luk. 2: 8—14).

DEN STORA SLUTSTRIDEN — SEDAN VÄRLDSFRED.

Skriftenlig — Aktuell — Tankeväckande.

Pris 50 öre.

Rekvirera från
DAGNINGEN

Torpagatan 32 A — Jönköping — Postgiro nr 8703

Den gudomliga tidsåldersplanen

belyst av den Stora pyramiden vid Gize i Egypten.

Ärade åhörare!

Det torde nu ha gått i det närmaste ett sekel, sedan man på allvar började studera den Stora pyramiden vid Gize i tanken att den var ett vittne åt Herren. Trots att man påvisat åtskilliga omständigheter som talar för att denna uppfattning är riktig, har den aldrig blivit allmänt omfattad. Många som en gång har trott att den Stora pyramiden var Guds vittne, har sedermera gått ifrån denna uppfattning. Att inte rena världsmänniskor — dvs sådana som inte tror på Bibeln — tror att den Stora pyramiden har ett gudomligt ursprung förvånar man sig inte över, men att kristna människor — därmed menar jag då dem, som tror på Bibeln — icke intresserar sig för pyramiden förvånar man sig däremot över.

I nuvarande läge, när endast ett fåtal människor fortfarande håller före, att den Stora pyramiden är Guds vittne måste varje ny omständighet som s. a. s. knyter pyramiden fastare till Bibeln, hälsas med tillfredsställelse. Än mer måste givetvis en uppfyllelse bland världshändelserna av en i Bibeln förutsagd händelse hälsas med tillfredsställelse. I flera fall synes vi emellertid endast via pyramiden få vetskap om när vi har att vänta en sådan uppfyllelse. Därför måste samband sökas mellan Bibelns förutsägelser, Stora pyramidens vittnesbörd och händelserna i världen; det är enligt min uppfattning denna väg, som tron i första hand succesivt kommer att bringas till åskådning.

OMSTÄNDIGHETER, SOM TALAR FÖR ATT STORA PYRAMIDEN ÄR GUDS VITTNEN.

Vad är det då som talar för den omdiskuterade — och det kan inte förnekas, på många håll förhånade — uppfattningen, att den Stora pyramiden vid Gize är Guds vittne? Vi är väl alla överens om att Jes. 19: 19, 20 pekar praktiskt taget direkt på den Stora pyramiden. Grundtexten till Jesaja 19: 19, 20 är tydligare än den svenska texten. I grund-

texten talas nämligen om *ett* tecken (singularis); av svenska texten kan man få uppfattningen, att det rör sig om två tecken.

På flera ställen i skriften, i grundtexten och i vissa översättningar, åsyftas tydligt en pyramidformig byggnad. En sådan byggnad har tagits till förebild för att bättre klargöra framställningens mening. I Petrus' första brev, engelska översättningen, står sålunda: "Se jag lägger i Sion [som är en symbol av andliga Sion, dvs Kristus] en utvald, dyrbar topphörnsten, och den som tror på den skall icke komma på skam. För Eder, I som tron, är den därför dyrbar, men för sådana som icke tro, har den sten som byggningsmännen [dvs religiösa lärare och ledare inom judiska nationen och den kristna världen] förkastade, blivit topphörnstenen". Endast en pyramid har en "huvudhörnsten" eller "topphörnsten". I detta fall är "topphörnstenen" en bild av Jesus Kristus.

I Paulus' brev till efesierna, 2: 19, 20 heter det: "Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster [dvs obekanta med den gudomliga tidsåldersplanen] utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på *apostlarnas och profeternas grundval*, där *hörnstenen* är Jesus Kristus själv. Detta bildspråk påminner om en pyramid, som vilar på "apostlarnas och profeternas grundval" och där topphörnstenen utgöres av Jesu Kristus själv.

Jordens skapelse jämföres i Job 38: 4—6 uppenbarligen med uppförandet av en pyramid. "Var var du, när jag lade jordens grund? Säg det, om du har ett så stort förstånd. Vem har fastställt hennes mått — du vet ju det? Och vem spände sitt mätsnöre ut över henne? Vari äro hennes hörnstenar nedsänkta, eller vem lade (topp-) och hörnstenen därpå?" I engelska bibelöversättningen står topphörnstenen antecknat i marginalen.

Nu tycker många, att det är stor skillnad på ett klot och en pyramid. Ja, det medges, men det märkliga är att pyramidsidorna och gångarna i pyramiden i genomsnitt lutar i de vinklar, med vars tillhjälp — kortfattat uttryckt — man omför omkretsen och genomskärningsytan av ett klot till omkretsen och ytan av en kvadrat. Höjden i pyramiden dvs den höjd, som man räknat sig fram till och som man

bestämt sig för att använda vid analysen av pyramidens konstruktion och mått, har sin givna betydelsefulla plats vid denna omräkning. Jag skall dock icke gå djupare in på detta i dag; de som icke behärskar tillräckligt med matematik för att förstå det förda resonemanget får lita på dem som gör det. Så är det inom all forskning; experter tillkallas för att lösa speciella problem på vägen mot ett mål. Samarbete mellan personer med kunskap inom olika områden leder snabbast till resultat. Resultaten bli oftast dessutom bättre genom ett sådant samarbete.

Som skäl till att pyramidens byggmästare var gudomligt inspirerade har man även angivit pyramidens läge i förhållande till världsdeltarna, till Nildeltat och till Jerusalem och Betlehem. Den nedstigande gången, som vetter mot norr, är vidare inriktad mot stjärnhimlen, så att den i det allra närmaste pekar på den nuvarande polstjärnan. Man förmodar, att den pekade rakt på stjärnan Alfa i Draken vid den tid, då pyramiden byggdes.

Alla dessa märkligheter avseende den Stora pyramiden har, som nämnts, icke utgjort så tungt vägande skäl, att de övertygat det stora flertalet kristna och förmått dem att studera den Stora pyramiden. Det behövs uppenbarligen fler och tyngre vägande skäl för att så övertyga om Stora pyramidens gudomliga ursprung och samhörighet med Bibeln, att den allmänna uppfattningen — åtminstone bland de kristna — blir, att den har ett sådant ursprung och att Bibeln verkligen hänvisar till den.

Det torde vara överensstämmelserna vid jämförelse mellan Bibelns kronologi (Russells) och den kronologi, som man finner i Stora pyramidens gångsystem, om man antar, att en viss måttenhet (en "tum")¹⁾ motsvarar ett år, som starkast talar för att den Stora pyramiden verkligen är det Guds vittne i Egypten, som Bibeln hänvisar till. Men då flertalet kristna för närvarande icke studerar Bibelns kronologi, få de icke kännedom om det starkaste skälet för att tro på den Stora pyramidens vittnesbörd.

Längre fram i detta föredrag skall jag peka på ännu ett samband mellan Bibeln och pyramiden. Innan jag gör det skall jag emellertid

¹⁾ En "tum" är obetydligt längre än en engelsk tum.

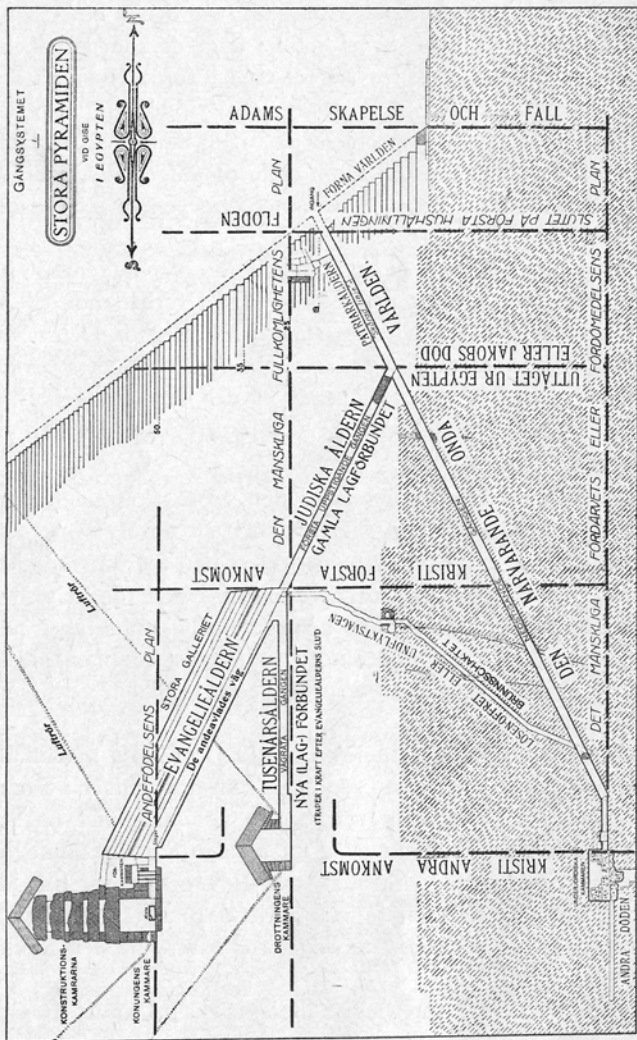

Bild I.

i korthet gå igenom den Stora pyramidens symbolik. Jag skall då närmast gå igenom hur den gudomliga tidsåldersplanen anses framställd av pyramidens gångsystem.

DEN STORA PYRAMIDENS SYMBOLIK.

Man har ansett och anser alltjämt, att *den nedstigande gången* föreställer den närvarande onda världens lopp utför mot den tid av nöd, "vars like icke har funnits, allt ifrån den dag då människor blevo till och ända till den tiden". — Daniel 12: 1. Underjordiska kammaren med dess avgrundsbrunn symboliserar orsakerna till denna nöd. Man ser tydligt två block eller berg; mellan dessa finns avgrundsbrunnen. Berg förebildar i Bibeln riken eller välden. Längre har vi varit ovissa om hur två varandra motstående maktblock skulle bildas på jorden; numera behöver vi dock ej längre vara ovissa härom.

Första uppstigande gången typifierar judiska nationen under lagförbundet samt granitpluggen i dess nedre ände lagen, vilken stängde vägen till liv för ofullkomliga människor.

Brunnsschaktet är en bild av trons väg eller den enda undflyktsvägen från synd och död. Av Bibeln vet vi, att denna väg är tron på Jesu offerdöd samt lydnad efter förmåga mot evangelium.

Stora galleriet, som leder till Förkammaren och Konungens kammare, föreställer evangelieåldern eller tiden från Jesu död på korset till början av det tusenåriga riket. Detta galleri föreställer därjämte den höga himmelska kallelsen eller vägen till evigt himmelskt liv, symboliserat av Konungens kammare.

Vågräta gången, som leder till *Drottningens kammare*, förebildar vägen till fullkomligt mänskligt liv här på jorden, vilket liv skall erbjudas människorna nästa tidsålder. Drottningens kammare och dess golvnivå, vilken ligger omkring tjugoen tum lägre än Vågräta gångens golv, är en symbolisk framställning av detta fullkomliga mänskliga liv.

KRONOLOGI.

För en rätt tidräkning i Stora pyramidens är det nödvändigt att börja med *Jesu liv samt tidpunkterna för hans födelse, dop och död.*

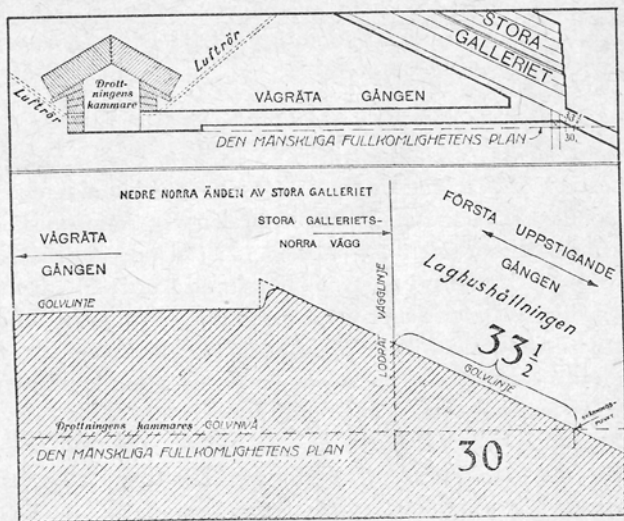

Bild II.

Av skriften vet vi, att Jesus föddes under lagförbundet, ävensom att han föddes till fullkomlig människa av jungfru Maria. På endast ett ställe i pyramiden erhålles en punkt, som enligt symboliken betecknar såväl en händelse under lagförbundet som mänsklig fullkomlighet. Denna punkt är skärningspunkten mellan Första uppstigande gångens (lagförbundets) golvlinje samt Drottningens kammare (det fullkomliga mänskliga livets) golvnivå, varför densamma alltså måste ange verkliga tidpunkten för Jesu födelse. Från denna skärningspunkt i gångens lutningsriktning upp till stora galleriets norra vägg är det $33\frac{1}{2}$ pyramidtum, vilka motsvarar längden av Jesu hela liv i år under lagförbundet.

Det var professor John Edgar, som först upptäckte, att Jesu födelse borde förläggas till den ovan beskrivna skärningspunkten. Utforskningen av den Stora pyramidens vittnesbörd tog genom denna upptäckt ett oerhört steg framåt.

När Jesus var 30 år gammal, lät han döpa sig i Jordan. Med detta

dop symboliserade han den överenskommelsen med Fadern, att han från denna tidpunkt skulle utge sitt fullkomliga mänskliga liv till ett lösenpris för hela människosläktet, vars stamfader, Adam, genom olydnad förverkat rätten att leva (ett fullkomligt mänskligt liv) för sig och sina efterkommande. Från Guds synpunkt räknades Jesus därefter död såsom fullkomlig människa (och levande såsom en ny skapelse med löfte om odödlighet i uppståndelsen från de döda). Jesu fullkomliga mänskliga liv under trettio år måste enligt symboliken vara framställt längs Drottningens kammars golvnivå, och så visar sig också vara fallet. Från den angivna födelsepunkten i Första uppstigande gången längs Drottningens kammars golvnivå till lodlinjen från Stora galleriets norra vägg är det 30 pyramidtum, motsvarande alltså sagda trettio år av Jesu liv.

Utgår man ifrån tidpunkten för Jesu födelse och mäter nedför den första uppstigande gångens golvlinje till skärningspunkten mellan gångarnas golvlinjer och sedan uppför den nedåtgående gångens golvlinje finner man, att tidpunkten för floden är belägen lodrätt under ingångens första taksten (ytterkanten). Tidpunkten för Adams skapelse är belägen utanför pyramiden i den nedstigande gångens förlängning lika långt utanför den oskadade pyramidens yttersida (dvs ingångsöppningen), som den punkt där den nedstigande gångens golvlinje skär plattformen (se bild I) är belägen innanför den nämnda yttersidan (ingångsöppningen).

Den tid, då Jesus kom åter, är tydligt markerad i såväl den nedstigande gången som i det Stora galleriet. Vidare är den tid, då hedningarnas tider utlöpte, tydligt utmärkt¹⁾ (se bild I). En förutsättning för att man skall finna de överensstämmelser som nu angivits är, att man utgår ifrån Bibelns kronologi sådan Russell framlagt den. Andra kronologier leder icke till acceptabla överensstämmelser.

Såvitt vi har kunnat finna efter år av studier är Russels kronologi rätt; det finns alltså icke någon anledning att gå ifrån den och försöka finna överensstämmelser mellan någon annan kronologi (ex. Septuagintas) och måtten i gångarna. Då tidpunkterna för Jesu födelse och död är tydligt och logiskt bestämda, kan man ej heller, såsom nämnts,

1) I uppstigande gångens förlängning lodrätt under. Stora galleriets södra vägg och i nedstigande gångens förlängning lodrätt under den underjordiska kammarsens norra vägg.

Vårt behov av tålamod och ståndaktighet.

(Övers. från the Dawn av E. D., dec. 1956)

”Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer så förbida den, ty den kommer för visso, den skall icke utebliva.” (Hab. 2:3).

I Hebr. 10:35—38 uppmanas vi att inte kasta bort vår frimodighet, ty den har med sig stor lön, och vi behöver ståndaktighet för att

placera in någon annan kronologi än Russells i de lutande gångarna på ett enkelt och entydigt sätt.

Utöver ovan omtalade samband mellan Bibeln och pyramiden kan man visa på ännu ett. Talet 144000, som vi bl. a. påvisat i tabernaklet och i Salomos tempel, finns på åtminstone två ställen i pyramidens mått. Volymen av andra låga gången in till Konungens kammare är sålunda 144000 ”Kubiktum” + $33,5 \times 1000$ ”kubiktum”; dessutom är stenkistans i Konungens kammare yttre volym 144000 ”kubiktum”; stenkistans inre volym är 72000 ”kubiktum”.

AVSLUTNING.

Jag vill nu icke trötta Er med ytterligare symbolik och mått. Det som sagts bör kunna övertyga var och en om att det finns starka samband mellan Bibeln och den Stora pyramiden vid Gize i Egypten. Jag vill sluta dagens föredrag med att åberopa vad Paulus skrev i sitt andra brev till korintierna: ”efter två eller tre vittnens utsago skall var sak avgöras”. Behövs det att fler samband påpekas för att intresset för studiet av den Stora pyramiden skall väckas?

Stockholm den 28.8.1956.

A. K.

kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är. Aposteln ställer denna uppmaning i förhållande till Kristi andra ankomst genom att säga: "Ty ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja. Detta är ett citat ur vår text från Habackuk 2:3. Paulus tillämpar profetian om "synen" på tiden för Kristi andra ankomst.

För den första kristna församlingen var hoppet om Kristi återkomst och upprättandet av Hans rike en kraftig inspiration. Bröderna i Evangelieålderns tidiga dagar voro övertygade om, att det Gamla Testamentets löften hade blivit delvis uppfyllda genom Jesu första ankomst. Genom den Heliga Andens upplysning förstodo de, att det var nödvändigt att Kristus måste dö för att kunna bliva människosläktets Återlösare, men de insågo att löfterna om det Messianska Rikets upprättande, måste vänta på sin uppfyllelse till dess deras Herre hade återkommit, vilken händelse i den gudomliga planen de trodde skulle vara mycket nära. — "Ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja."

För dem var syndens och dödens mörka natt "långt framskriden", och den nya rättfärdighetens, hälsans och livets dag var nära. (Se Rom. 13:11—12).. Apostlarna förstodo att Kristi återkomst icke skulle äga rum i deras tid, men det är inte troligt att någon av dem förstodo att det skulle dröja nära två tusen år, innan Herrens Jesu återkomst och närvaro (parousia) skulle bli en verklighet.

När vi ser tillbaka på Guds handlande med sitt folk under alla åldrar, så synes det tydligt för oss, att ett svårt prov för deras tro på Guds uppfyllande av Hans löften har varit "tidsfaktorn". Abrahams tro prövades genom den långa väntetiden på Isaks — löftessonens — födelse, den utlovade säden. Moses försökte att befria sina Hebreiska landsmän från deras Egyptiska förtryckare fyrtio år innan Herrens rätta tid var kommen. Johannes Döparen, som förkunnade närvaron av "Guds Lamm, som borttager världens synd" (Joh. 1:29) började att tvivla, när han tyckte att det drog ut på tiden för uppfyllelsen av löftet. Han sände bud till Jesu för att fråga, "Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?" (Matt. 11:3).

NU NÄRVARANDE.

Evangelieåldern har varit en lång och tröttsam natt av väntan och prövande erfarenheter för Herrens sanna folk, men nu äro vi i slutet av denna tidsålder. Pauli ord:

"Ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma" må nu läsas på följande ändrade tolkning:

"Han, som skulle komma, har kommit."

Väntandet är emellertid inte ännu slut. Synen, som skulle "tala", (enligt den engelska översättningen) har talat, men fullbordandet synes dröja ännu. En del av Jesu svar på lärjungarnas fråga:

"Säg oss när detta skall ske och vad som blivit tecknet på din tillkommelse och tidens ände"? (Matt. 24:3) utgör liknelsen om de tio jungfruarna (Matt. 25:1—13). I vers 5 läser vi:

"Då nu brudgummen *dröjde*, blevo de alla sömniga och somnade."

Ehuru detta haft sin särskilda uppfyllelse före vår Herres återkomst, så antydes samma mönster om "synens" fördröjande.

Enär detta är Guds metod för att pröva sitt folks tro, så böra inte vi vänta att utgöra något undantag för sådana prövningar. Vi borde snarare, i detta fördröjande av vårt hopp fullbordan, se ett verkligt bevis på att "synen" verkligen har talat, men att vi fortfarande måste vänta på dess fullbordan. Vi har nu nått slutet på ännu ett år av väntan, men vi har dock ännu inte något bestämt bevis på "vårt saliga hopp fullbordan", under det kommande året. Hur värdefull är inte då uppmaningen till oss:

"Om den (synen) dröjer så förbida den, ty den kommer förvisso, den skall icke slå fel." (Hab. 2:3).

Men under det att bröderna har tålmodigt väntat under ännu ett år, så har de under denna tid icke varit overksamma, ty de har, i enlighet med Pauli ord i Fil. 2:12—13:

"arbetat med fruktan och bävan på eder frälsning, vetande att

Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske."

De har förstått att, under det att de väntar i köttet på denna sidan om förlåten, det är Guds vilja för dem att de skall vittna om Sanning-

en om Rikets härliga Evangelium. Vittna om de goda nyheterna, att snart skall alla släkten på jorden bliva välsignade. Det är vår bön att vännerna på alla platser må fortsätta ståndaktigt och tåligt uti detta Herrens goda verk.

HÄLSNINGAR TILL ALLA.

Vi vilja begagna detta tillfälle vid årets slut till att sända våra bröder överallt våra hjärtligaste hälsningar, med försäkran om vår kristliga kärlek till dem alla. Vilken välsignelse är det inte att veta, att det finns invigda hjärtan och händer i så många länder, vilka tillsammans vänta på Herren, under det att de fortsätta att lägga ned sina liv i Hans tjänst.

Vi tänka på dessa kära vänner i: Australien, New Zealand, Indien, Italien, Frankrike, Schweiz, Belgien, Holland, Tyskland, Polen, Jugoslavien, Österrike, Rumänien, Tjeckoslovakien, Danmark, Sverige, Norge, Finland och Brittiska Öarna. Förutom alla dessa finns det, naturligtvis, bröderna i Nord- och Syd-Amerika. Hur underbart är det inte att veta, att från alla dessa platser, de heligas böner uppsändas till Nådens Tron för varandra och för Guds Israel överallt.

Må dessa böner gälla för ett rikare utgjutande av Guds Heliga Ande och för ståndaktighet och tålamod till att fortsätta att lägga ned våra liv i Mästarens tjänst. Låt oss även bedja att vår Sannings-syn må kunna hållas ljus och klar, att vår långa väntan på Herren inte försvagar vår tro på det härliga skördebudskapet, som givits åt oss från vår återkomne Herre genom "den tjänaren", som "mat i rätt tid". Låt oss stå skuldra vid skuldra vid vårt försvarande av "vår allra heligaste tro på den gudomliga planen", som har överlämnats till oss genom "synen", som har talat vid denna tidsålder slut.

FRAMTIDSUTSIKTEN.

När vi blicka framåt mot år 1957 är det med tacksamhet mot Herrens omsorg till att bereda oss underbara tillfällen till Hans tjänst i de flesta länder. Hur stort är inte vårt behov av denna tjänst. I den mån som vi för andra berättar om Rikets glada nyheter, så blir vårt eget

hopp om Riket mera verkligt och mera inspirerande. Låt oss därför förbli trogna mot dessa våra förmåner, så länge vi hava dem, för någon gång kommer "den mörka natten då ingen kan verka mera".

Den allmänna världssituationen synes vid årets slut bliva mer betydlig än någonsin. Under den senare delen av året har särskilt kritiska förhållanden i Mellersta Östern fortsatt att tillspetsas mer och mer. Större delen av världens spänningar äro nu centrerade i Bibelländerna — Palestina, Egypten och de Arabiska länderna. Herrens folk är naturligtvis intresserat av att veta hur dessa förhållanden står i förhållande till uppfyllelsen av Guds löften till Israel, och huruvida eller ej de betecknar den nära annalkande "Jakobs nöd" (se Jer. 30:7). Men även häri måste vi vänta.

Ehuru det allmänna händelsemönstret är klart överensstämmande med den profetiska bilden, så kunna dock inte alla detaljer fullt förstås förrän de äro fullt utvecklade. Under det gångna året har vi verkligen sett en märklig uppfyllelse av profetian i Joel 3: 10:

"Smiden edra plogbillar till svärd och edra vingårdsknivar till spjut. Den *svagaste* må känna sig såsom en hjälte".

Och denna profetia står i förhållande till det judiska folkets återvändande till sitt eget land — Palestina. Vi läsa därom i Joel 3:1—2 följande:

"Ty se, i de dagarna och på den tiden, då jag återupprättar Juda och Jerusalem, då skall jag samla tillhoppa alla hednafolk och föra dem ned till Josafats dal, (Harmageddon) och där skall jag hålla dom över dem för mitt folks och min arvedels, Israels skull etc."

Vem skulle väl kunnat tänka det vara möjligt för några få år sedan, att Egypten skulle våga att utmana, inte endast Storbritannien, utan t. o. m. hela den Västra Världen? Men det är just detta som vi nyligen har sett att Egypten har gjort i samband med Suezkanalkrisen.

För visso leva vi i en underbar tid. Men för oss, vilka fortfarande leva vid slutet av år 1956, är det också ett prov på vår ståndaktighet

och på vår tro. Från Guds ståndpunkt utgör fyrtio eller femtio år faktiskt blott ett ögonblick. Och under detta "tids-ögonblick" har större och flera revolutionära förändringar inträffat i världen, efter slutet av hedningarnas tider (1914), än någonsin i världens historia. Världen, sådan den var före 1914, är faktiskt avslutad. Världens omstörtade regeringar har nu försatt sig själva i en mycket olycklig ställning, i vilken deras huvudsakliga strävanden går ut på att undvika ett tredje världskrig, med alla dess rysligheter från atom- och vätebomber.

Vi ser allt detta. Vi vet att detta är tecken på möjligheterna att förgöra allt kött, såsom Jesus förutsade i Matt. 24:21—22. Nämda bibelversar lyder:

"Ty då skall bliva en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu, ej heller någonsin skall komma. Och om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst, men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad.

Vi äro mer övertygade än någonsin förr om, att vi nu leva i närvaro av Människosonen och under hans dagar. Vi läsa i Luk. 17:26—37, och citerar särskilt vers 26:

"Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar" o. s. v.

Vi böra därför vänta tåligt på "synens" vidare uppfyllelse. Ja, även om "synens" fullbordan skall synas att dröja, så vill vi fortsätta att vänta och att vaka, på samma gång som vi bedja om Herrens ledning och hjälp i varje vårt behov och all vår tid.

Därför — kära Bröder, överallt:

"Må Herren välsigna dig och bevara dig, Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och giv dig frid. (4 Mos. 6:24—26).

Prenumerera på Dagningen. Fem kr. per år.

Rekvirera från Dagningen

Torpagatan 32 A — Jönköping.

De fingo leva och regera.

(Forts. fr. aug.—sept. numret).

INVIGNINGENS PRÖVNINGAR.

Vittnandet om Jesus, såsom "halshuggna" lemmar i hans kropp, är en frivillig tjänst. Den drivande kraften, till att vara trogen i denna tjänst, är *Kärlek*. Det budskap, som vi har att bära fram, är så underbart att det är för oss en stor glädje att meddela det för andra, men resultatet därav är inte alltid glädjande. Världen är i mörker och mörkret hatar ljuset, och om vi låter vårt ljus skina, så kommer vi att få erfara världens ogillande. Vi är då inte så "väl sedda" bland våra vänner som vi en gång varit. Somliga kanske t. o. m. talar illa om oss och förfölja oss. Sådana situationer äro inte behagliga för köttet. Vi kan också råka ut för den frestelsen att endast fasthålla vid sanningens rättfärdighetsprinciper *utan att vittna om den*.

Då kommer frestelsen till oss "att förtrötts i att göra vad gott är". (Gal. 6: 9). Vittnandet om Jesus och Guds Ord är alls ingen betydelselös sak beträffande "halshuggningen" i en kristens liv. Det är hans viktigaste kallelse och största angelägenhet. Andra saker kan vara mer eller mindre viktiga. Ibland finns det dock en tendens till att motstå denna vår kallelse genom att vi offrar mindre och mindre tid och kraft åt vårt helgade livs viktigaste budskap, och mer och mer åt mindre betydelsefulla saker.

Jesus påpekade denna fara i sin liknelse om "såningsmannen". Vi kan läsa därom i Matt. 13: 22:

"Och att den (säden) såddes bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelser förkväva det, så att han blir utan frukt."

Här har vi bilden av den, som varit stadd i utveckling till att bära frukt, vilken dock tillåtit andra intressen tränga in med det resultatet så, "att han bliver utan frukt."

Då ligger modlöshetens fara på lur. Världens kalla likgiltighet för Rikets Evangelium inspirerar inte hänförelsen, men har däremot en

tendens till att dämpa vårt nit. Vi har kanske arbetat under åratal utan att se något påtagligt resultat av vårt vittnande för sanningen. Under dessa omständigheter säger kanhända vårt köttsliga sinne: "Vad gagnar allt detta till?" Varför skulle jag fortsätta att offra min tid, min kraft, mina pengar, när ingenting synes bli utträttat? Men det nya sinnet, som rådfrågar Huvudet, det påminnes om att resultatet av vårt arbete för Herren och ansvaret för detta få vi lämna åt Herren, det är inte vårt utan det är Herrens, som ger växten.

Vi inbjudes inte till att vittna för Jesus och Guds Ord därför att vår hjälp är nödvändig för Herren, utan därför att vi äro i behov av dessa tillfällen för att vårt nit för sanningen skall prövas, men också för att vi må kunna glädja oss över det faktum, att Gud ämnar välsigna alla släkten på jorden. Denna glädje borde tvinga oss redan *nu* till att offra *mycket* för att utbreda denna dyrbara sanning bland så många som det är oss möjligt att nå med budskapet. De enda som kommer att "leva och regera med Kristus" under tusen år, det är de, — som här visar sin hänförelse för denna regering och dess mål — vilka för detta ändamål har blivit "halshuggna" för "Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull."

Det finns en annan frestelse som kan komma till somliga, vilka deltaga i vittnesarbetet, nämligen den att yvas över det "stora arbetet" som de hålla på med att utföra. Kanske det finns i vårt hjärtas djupaste rum en känsla av stor tillfredsställelse över att vi har gjort eller utträttat så mycket för Herren, fastän vi inte i ord givit uttryck åt dessa våra känslor till andra.

Om vi skulle bli frestade på det sättet, då må vi erinra oss Jesu ord i Luk. 17: 10.

"Sammalunda, när I haven gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga: Vi äro blott ringa tjänare: vi hava endast gjort vad vi voro pliktiga att göra."

Om vi offrat mycket av vår tid och kraft i Herrens tjänst så är det blott det som vi lovade vid vår invigning åt Herren när vi blevo "halshuggna". Vi har därför ingenting att berömma oss utav, ty vi äro fortfarande "blott ringa tjänare och vi har endast gjort vad vi voro pliktiga att göra." Vilken förunderlig nåd som uppenbaras här. Herren har ut-

tagit oss till kompanjonskap med honom, gjort oss till en av sina medarbetare, ända från begynnelsen och till slutet av vårt jordeliv äro vi ansvariga inför honom, — vi äro tjänare som inte medför någon fördel åt *honom*.

Ett ögonblicks eftertanke säger oss detta. Under den natten då Jesus föddes, använde Gud änglarna för att kungöra denna nyhet för herdarna. Det var först *en* ängel som omtalade de glada nyheterna och sedan "en stor hop av den himmelska härskaran och de lovade Gud och sade:

"Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människorna, till vilka han har behag." (Luk. 2: 10. 14.)

Gud kunde ju också använt änglarna till att predika Evangelium. Det skulle inte behövt vara någon svårighet för Gud att ordna det så, att änglarna hade dagligen kunnat proklamera de glada nyheterna om Riket. Hur svaga och obetydliga synes icke våra svaga försök, när vi jämföra dem vad Gud är mäktig att göra på olika sätt. Men han ville giva oss ett tillfälle till att visa oss vara värdiga till att "leva och regera med Kristus i tusen år."

KÄRLEK MOTIVET.

GUD ÄR KÄRLEK. Drivkraften för att han skall välsigna hela världen är KÄRLEK. För att komma i harmoni med Gud måste våra försök till att samarbeta med hans plan vara grundade i KÄRLEK. Detta är den levande och lärorika läxa som Paulus så kraftigt framställer i 1 Kor. 13:de kapitel. Han säger i vers 3:

"Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga . . . , och icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn."

Till den "rike ynglingen" sade Jesus att han skulle giva bort alla sina rikedomar till bröd åt de fattiga, så skulle han få en stor skatt i himmelen. Paulus visste att detta, som han skildrar i 1 Kor. 13.de kapitlet, var ett sätt att uttrycka villkoren för vandrigen på den "smala vägen". Han visste att vi kan inte samla skatter i himmelen med mindre än att vi offra allt vad vi äger och äro till att välsigna andra och till att förhärliga Gud. Men Paulus visste också, *låt oss inte glömma detta*, att alla våra strävanden, i att åt oss samla skatter i himmelen, skall vara

totalt förgäves om de inte drivas av en ande av osjälviskhet och av Kärlek. Utan att Kärleken är motivet gagnar det oss intet, — det blir inga skatter samlade åt oss i himmelen.

”Om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.”

Paulus visste att, i begreppet ”halshuggna för Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull”, detta innebar även ”frambärandet av våra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer”, såsom förut citerats från Rom. 12: 1.

Tanken på ”frambärandet av våra kroppar i offer” har Paulus fått från den typiska Tabernakeltjänsten då offer-djuren brändes på ”brännofferaltaret”, som var beklätt med koppar och var placerat i Förgården strax innanför porten och alldeles mitt för densamma. Han visste också att, antitypiskt, de kristna äro kallade att offra sina kroppar, inte på ett bokstavligt altare och genom bokstavlig eld, utan ett altare som motsvaras av Herrens tjänst under lidandets eld, prövningar och förföljelser, som måste oundvikligen åtfölja sådana offer.

Paulus visste att det fanns ingen annan väg in uti Rikets härlighet för att ”leva och regera med Kristus under tusen år.”

Men Paulus visste även att det gives sådant martyrskap, som förorsakas av andra motiv än den kristna kärleken. Men det gives ingen vinst och inga skatter i himmelen av sådana offer vilka icke ha sin grund i kärleken.

Detta betyder dock icke att om vi *blott* äga kärlek, så behöva vi icke offra. Det är snarare så, att, ju mera vi äro fyllda och ledda av kärleken, desto större offer kommer vi att vilja bringa, ja, vi önska att giva *allt vad vi hava och äro* åt Herren, till ett Gud välbehagligt offer i Jesu Kristus.

Kärlek inte endast driver oss att offra, utan den kontrollerar och leder oss i offrandet och tjänandet.

”Kärleken är tålig och mild”, säger Paulus i 1 Kor. 13: 4. I egenkap av ”halshuggna” lemmar i Kristi kropp skall vi tjäna varandra. Gör vi detta på ett mildt och sympatiskt sätt? Äro vi fördragsamma med varandras svagheter på samma sätt som vi skulle tycka om att våra

medbröder skulle vara fördragsamma med våra? Kommer vänlighetens ande till synes i vårt vittnande för världen?

Kärlek skulle ingå i och kontrollera all vår verksamhet i alla olika sammanhang. Vi kommer då inte att avundas varandra, inte att skryta eller bluffa på något sätt. Vårt uppträdande blir då sådant som anstår Guds barn. Vi kommer inte att bli lättretade, inte att hålla på våra rättigheter, inte heller att tänka ont om andra. Kärleken gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den *fördrager, tror, hoppas och utbärdar allting. Kärleken upphör aldrig*. Om vi drivas av Kärleken i vårt liv, då har vi blivit "halshuggna" för Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull". Det är därför som vi förtröstansfullt kan hoppas nå det härliga målet att "*få leva och regera med Kristus under tusen år*."

(Övers. från the Dawn, Augusti 1956 av Br. Einar).

TACK.

Genom Guds underbara nåd och ledning hade vi den glädjen att den 8 december 1956 få fira minnet av vårt FEMTIOÅRIGA äktenskapsförbund i kretsen av barn, barnbarn och barnbarnsbarn samt släkt och vänner. Bland vännerna deltog också många av Sanningens vänner i Sverige. Danmark och Finland på olika sätt genom skriftliga hälsningar och gåvor. Vi känna oss därför manade att till dessa kära vänner frambära vårt innerliga och uppriktiga TACK och bevis för sann kristlig gemenskap. Först och sist vilja vi tacka vår himmelske Fader för hans stora nåd och barmhärtighet mot oss.

Jönköping i december 1956.

Eder i det dyrbara hoppet förbundne trossyskon

Godha och Einar Dominique.

FRÅN REDAKTIONEN

DAGNINGENS LÄSARE,

som under år 1956 prenumererat på DAGNINGEN, uppmanas härmed vänligen att snarast, dock senast 15 januari 1957, förnya sin prenumeration, för den händelse detta inte redan skett. Detta för att vi må kunna fastställa upplagans storlek för kommande året.

Prenumerationspriset FEM kronor per år ha vi icke velat höja, ehuru trycknings- och distributionskostnaderna betydligt överstiger det dubbla priset. Vi äro därför tacksamma för om de prenumeranter, som värdesätta Dagningen och ha möjlighet därtill, ville betala ett högre pris av egen fri vilja.

Till dem, som ej har råd att betala någonting, men som sätter värde på Dagningen, lämna vi denna gärna gratis, om de blott meddelar oss därom senast den 15 januari 1957.

Många bevis på uppskattning och tacksamhet för Dagningens intressanta och uppbyggliga innehåll har under året ofta ingått till red.

Vi glädjas däröver och äro tacksamma över de ytterligare tillfällena, som ännu stå oss till buds, att tjäna vår store konung i församlandet av hans utvalda till Honom och Sanningen. Vi glädjas också över att andra inkomma i Sanningen och göra sig redo för "bröllopet". Tydligt är dörren icke ännu stängd, ehuru vi emotse att inom en kort tid det fulla antalet av de 144.000, som tecknats med insegel på sina pannor, skall vara fullt och ha gått bortom förlåten och dörren skall bliva stängd. Då skall världsväldet övertagas av den förhärligade Kristus, som skall "äska av Fadern, och han skall giva honom hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom."

"Kristus skall sönderkrossa dem med järnspira, såsom lerkärl skall han krossa dem." (Ps. 2: 8—9).

Människosönens uppenbarande för världen genom sitt maktövertagande och genom att tillstödja världen genomgå *anarkiens stora prövning* är just det som nu håller på att ske genom de fruktansvärda hän-

delser, som nu utspelas inför vår generations ögon. Härav ha vi ännu blott sett dess början. Tidpunkten för slutet på denna stora vedermöda vet vi ej. Vi veta dock av Jesu ord i Matt. 24: 21—22 att

”om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst, men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad.”

Enligt Bibelns skildring kunna vi vänta den nuvarande civilisationens fullständiga sammanstörtande. Men den mörkaste stunden i människans nöd skall vara Guds tillfälle till ingripande. Messias, Guds utvalde, skall övertaga väldet och tala frid till de upprörda folken och bringa reda i förvirringen, glädje i stället för tårar, lovsång i stället för förtvivlan.

Sålunda kommer Messias rike att födas under en fruktansvärd vända, men de härliga resultaten skola mer än uppväga ”denna tid av nöd, vars like aldrig varit, sedan människor blevo till, ej heller någonsin skall förekomma.” (Matt. 24: 21).

Dagningen vill söka att belysa tidshändelserna i ljuset av det profetiska ordet och även genom tolkningen av vittnesbördet från den STORA PYRAMIDEN VID GIZE, nära Kairo i Egypten.

Detta egendomliga och märkvärdiga vittnes intyg kommer att giva människosläktet ny anledning till tro och kärlek och nit, då deras hjärtan i sinom tid äro beredda för Sanningen. (Jes. 19: 19—25).

Men helgonen. Guds vänner, för vilka Han icke döljer något, har den förmånen att få höra detta vittnes intyg redan nu, innan världens sinne är redo att förstå dess vittnesbörd.

Vi vilja samtidigt tacka alla Dagningens vänner och dess understöd- jare för alla deras olika insatser till att hålla det goda verket igång.

”Men änden på allting är nu nära. Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen bedja, och varen framför allt uthålliga i eder kärlek till varandra, ty kärleken överskyler en myckenhet av synder.” (1 Petri 4: 7—8).

Slutligen tillönskas alla Dagningens läsare:

EN FRIDFULL JULHELG och ETT AV HERREN VÄLSIGNAT
GOTT NYTT AR.

Red.

Sprid Dagningen och dess traktater.

"GUD OCH FÖRNUFTET". En liten bok om 64 sidor vars innehåll kastar ett klart ljus över världshändelserna, sedda i Bibelns ljus och skänker hugsvalelse till varje människa som längtar efter den kommande rättfärdighetens och kärlekens värld — Guds rike. Pris 1 kr.

"DEN STORA SLUTSTRIDEN — sedan världsfred". Den är skriftenlig aktuell och tankeväckande. Pris 50 öre.

Följande traktater kan erhållas avgiftsfritt:

Ett välsignat hopp för den lidande mänskligheten	8 sidor
Guds plan för mänsklighetens frälsning	8 „
Vad, och var är helvetet?	8 „
Under Dina vingars skugga, endast där är livets lycka	8 „
Världen i födslovända	2 „

PRENUMERERA PÅ TIDSKRIFTEN DAGNINGEN.

Fem kronor per år.

Insätt bidrag på Dagningens postgirokonto nr 8703.

Rekvirera från Dagningens Expedition.

Torpagatan 32 A. Jönköping. Tel. 103 96.

diemöten, så länge det var henne möjligt. Hon lämnar ett stort tomrum efter sig, skriver ledaren för församlingen i Göteborg. Hon hade nyligen fyllt 70 år.

Så lämna de oss, den ene efter den andre, för att såsom levande stjärnor infogas i den stora Tempelbyggnaden, förhärligade med Kristus, som är själva hörnstenen i byggnaden, och "skina såsom solen, i sin Faders rike." (Matt. 13: 43). Ja, "de som älska Herren, de liknar solen, när den går upp i sin hjältekraft." (Dom. 5: 31).

"Dyrt aktad i Herrens ögon är hans frommas död." (Ps. 116: 15).

Red.